

L'AUTONOMISTA

DIARI FEDERALISTA REPUBLICÀ I D'AVISOS I NOTÍCIES - ES PUBLICA A LA TARD

GIRONA, DIMARTS, 1.er DE DESEMBRE DEL 1936

NUMERO 19.026

FRANQUEIG CONCERTAT

Avui s'han reunit a València els diputats. Sembla que de la Cambra en sortirà un altre Estatut: el de València

Ja som a la vora, ben a la vora de la República Federal que possibilitarà el lliure desenvolupament de tots els pobles peninsulars

TEMES D'ECONOMIA POLITICA

Riquesa capitalitzada

De temps enrera que d'item mig proposat de publicar unes notes de organització de principis d'Economia política, però acabem d'ensopagar amb un tema tan viu que ens ha fet madurar allò que només era propòsit de divulgació teòrica.

L'Economia Política s'ha d'estudiar com a part de la Ciència Econòmica: l'Economia, com a element pràctic d'aquella ciència de les relacions socials, dita Sociologia. L'Economia Política, tots sabem que és la ciència que investiga les condicions i lleis reguladores del procés social de producció, distribució i consum de les riqueses.

El meu concepte de l'Economia Política em fa entendre per "riquesa" tots els béns, materials i espirituals, que la Persona pot usufructuar i beneficiar-los socialment, però l'Economia Política es limita a ocupar-se només de les riqueses materials tals com energia humana, diner, productes, joies, cases, conreus, mobles, vestits, etc., quan tenen un valor socialment reconegut. Els tractadistes poden definir la riquesa, doncs, com allò que té un valor de canvi; i com premissa amb encert Goblot, significar que l'Economia Política és la ciència de les lleis del bescanvi. L'Economia s'ocupa de l'administració del béns.

El treball, com a cosa que es ven o es canvia per un jornal o una remuneració en espècies, deu considerar-se també com una riquesa. En aquest sentit la riquesa és la riquesa capitalitzada, partim de concebre el treball com a creador de productes d'utilitat social, o sigui com a riquesa. El treballador manual o intel·lectual amb llur esforç redueixen productes que al beneficiar-los els permeten atendre llurs necessitats, i en certes condicions, acumular riquesa. El treballador que produeix més riquesa que no consum acumular-la com una reserva per a períodes crítics. És a dir, pot capitalitzar-la en valors, cases, conreus, etc.

EL TREBALL COM A RENDA

Aquest plantejament ens faculta diferenciar entre el qui es beneficia d'un capital acumulat per ell, del que viu d'una riquesa heretada o exclusivament del treball dels altres. No confonguem l'home que crea mètodes moderns de producció de riquesa amb el que solament treu unes rendes o dividends. El terratinent o l'accionista generalment només tenen la possibilitat de cobrar unes rendes, i en tal aspecte, diuen els socialistes que toquen amb uns paràsits socials; però cal fer la salvetat que el diner invertit pot provenir de l'estalvi del treballador; pot ésser una reserva per a les situacions difícils o una pensió de vellesa, o un plus degut a una capacitat especial de rendiment. Encara, certes riqueses capitalitzades poden servir per a la protecció d'institucions d'Assistència Social o de cultura, amb la qual cosa perden l'egoisme privat per a convertir-se en un benefici social.

Podem assentar, consegüentment, que la renda quan no és un privilegi d'ociositat, sinó un estimul a noves inversions i a nous projectes, o una reserva normal, ha de respectar-se tant com a privilegi privat, com a valor de funció social. Suprimir els estímuls a la creació de reserves individual-familiars, sense haver protegit i bastit els fonaments indestruïbles d'una seguretat i unes reser-

ves socials, seria un pas perillós que ens faria caure en fals.

S'ha de fomentar tota riquesa que permeti una major justícia social i unes reserves nacionals; de la mateixa manera que s'ha d'evitar tot nou focus de conflictes i desigualtats.

RIQUESA COLLECTIVITZADA

La collectivització de certes indústries ha fet adonar als que només coneixen l'economia a través dels ideals polítics i de la tasca de proselitisme de partits i sindicats, que actualment es pot suprimir del tot el rendista però que ja és més difícil fer-ho amb el capitalista cap d'empresa i que és del tot impossible bandejar certes lleis i sistemes on es recolza el capitalisme productor. Aclarim que no parlem de les injustícies socials motivades pel privilegi de la propietat privada del capitalisme sinó del sistema econòmic on es fonamenta el capitalisme. L'acumulació de reserves. Les indústries collectivitzades han de recórrer als mateixos procedir que el capitalisme: disposar d'un fons de reserva.

Així veiem que el ram de la construcció collectivitzat, una vegada ha esgotat les disponibilitats monetàries, pugna per apropiari-se les rendes de les cases per tal de tenir un capital en efectiu. És a dir, es nega al propietari de finques a disposar d'una riquesa capitalitzada mentre es permet al constructor. Observem que no és el mateix cas de l'industrial al que se li ha apropiat la fàbrica ja que continua com a treballador amb sou.

Si s'hagués socialitzat tota la riquesa aquell fet no provocaria tal desigualtat ja que es consideraria que tot és de tots; però al moment que es beneficia un ram o sector de pro-

ducció en perjudici d'un altre es planteja una injustícia econòmica. Advertim novament referir-nos a la riquesa capitalitzada que procedeix del treball.

Una comparació ho farà més visible. Si es respecta la riquesa capitalitzada en valors de l'Estat, o dipositada en les caixes d'estalvis, comptes corrents de bancs, assegurances de vida, etc., cal que la propietat privada tingui la mateixa garantia.

No defensem l'egoisme privat, ni tampoc l'especulació financera del capitalisme, ja que partim de l'actitud personal que cal oferir a la societat les millor energies posseïdes per cadascú. Propugnem solament defensar el dret de salvaguarda i conservació de l'individu i de l'espècie, contra les improvisacions idealistes.

Mentre ha imperat l'economia lliure-reconquista, cada individualitat davant un sistema col·lectiu que no es preocupava de protegir-la contra les necessitats, ella ha hagut d'esforçar-se a posseir una riquesa privada suficient al nodriment propi i familiar, i que encara abastés a acumular unes reserves per a la vellesa i la malaltia. Per tant no podem culpar ni castigar un esforç digne, amb l'expropiació sinó reformar el defecte social que la motivava.

Quan la integral socialització de la riquesa, acompanyada del funcionament d'una nova societat, permetin atendre amb tot decor i garantia les necessitats vitals de la persona, el capital privat podrà desaparèixer. A l'entremig, es deu socialitzar la propietat que només és renda sense treball, i tal com proposàvem en l'article "Coordinació d'empreses", convertir els esforços individuals en una funció social. Fer que en definitiva les riqueses privades capitalitzades procedents del treball, es reincorporin voluntàriament a l'esfera social.

Es cert que això ja es procura en estimular el petit estalvi, i en dipositar-lo a les caixes de pensions i d'estalvi les quals després l'inverteixen

Companys, en període de franc restabliment

en obres de caràcter públic; però així que el poble dipositari vegi que aquella riquesa acumulada amb sacrificis qualsevol moment se l'hi poden apropiari, no sentirà l'interès de crear-se una reserva. Només voldrà treballar el just per a vegetar i pel vici. En lloc d'augmentar el nivell de vida el baixarem a la proporció d'aquells pobles gaudius o vells pels quals la vagabundia és una moralitat.

Cal donar una seguretat i un benefici extra al que s'esforça a produir ja que tots en serem més rics degut al superàvit de rendiment, i ell no serà tan pobre.

Afirmem, doncs, que la riquesa capitalitzada provinent del treball i de la creació de nous sistemes de rendiment, deu respectar-se sinó com a privilegi de casta, com a reconeixement a la millora que reporta a una comunitat econòmica que és de tots.

J. PLANES MUNDET

Les impressions dels metges que han assistit el senyor Companys, que diuen que reflectien el major optimisme, tingueren ahir confirmació.

El restabliment de la salut del President de la Generalitat segueix afirmant-se marcadament fins al punt que l'il·lustre malalt es troba gairebé en disposició de reprendre la seva vida oficial.

L'afecció glandular que ha retingut el senyor Lluís Companys allunyat per uns dies de la direcció de la Generalitat, pot donar-se com a esvaïda i l'il·lustre pacient passarà immediatament a fer-se càrrec de ple dels destins de Catalunya.

Sortosament, la malaltia del President no ha tingut altra conseqüència que la de patentitzar l'estima que tot un poble sent pel seu capdill, puix que l'interès i neguit de tots els ciutadans ha estat constant — durant els dies passats — per a conèixer l'estat i el curs de la malaltia.

Les crides telefòniques i els comunicats rebuts a la Secretaria oficial del President han estat en nombre considerable, procedents de tots els sectors socials i polítics i fins de destacades personalitats estrangeres, que s'han interessat pel restabliment del senyor Companys.

Ayer noche en el Hotel Peninsular

SE CELEBRA UNA ANIMADÍSIMA CENA POPULAR DE DESPEDIDA. ORGANIZADA POR LOS VOLUNTARIOS Y VALIENTES CAMAREROS GERUNDENSES

Vaya por delante, y previamente a la reseña que a continuación vamos a hacer, que la comida dada ayer noche en el hotel Peninsular nada tiene que ver ni guarda relación remota con aquellos banquetes que la reacción y el fascismo vaticanista celebraba en tanto el pueblo se moría de angustia, de hambre y de opresión. La de anoche fue una fiesta de la familia proletaria, popular y de camaradas. Y el buen humor presidio la tal fiesta y ninguno de los concurrentes pensó ni siquiera un momento en problemáticos contratiempos. Porque tan sólo un único objetivo animaba a aquellos valientes muchachos: el que la guerra se gane, sea como sea y a costa de lo que sea. Y no hay para qué hablar de sacrificios, porque esa palabra ya no existe en el Diccionario para ningún antifascista y porque el cumplimiento de un deber ni es ni puede ser sacrificio. Y así es como lo entienden los camareros y cocineros todos de Gerona que ayer se reunieron en el Peninsular y que esta misma tarde habrán de salir camino de Barcelona. Vaya con vosotros la gratitud y el recuerdo emocionado y permanente de nuestra ciudad, inmortal una vez más por ese gesto que habéis tenido, muchachos. Y vaya también nuestro corazón, humedecido, si ello fuera posible, por las lágrimas, juntamente con el de esos voluntarios que con años y cargados de familia, marchan igualmente a los distintos frentes, y a todos ellos los abrazamos al estrechar entre nuestros brazos al "padre" Serra, el vete-

NA MARIA XIERA XIERA

HA MORT A L'EDAT DE 68 ANYS

- E. P. R. -

Els qui la ploreu: fills, Pere i Anna Mota; filla entenada, Enrica; filla política; néts; nebots i família tota, al participar a llurs amics i coneguts tan sensible pèrdua, els preguen es serveixin assistir a l'acte de l'enterrament, carrer Abeuradors, número 7, 4rt., demà dimecres, dia 2, a les onze del mati, per a acompanyar el cadàver a sa darrera estada, per quin favor els quedaran molt agraïts.

Girona, 1 desembre del 1936.

NO ES CONVIDA PARTICULARMENT.

PER TELEFON ESTRANGER BARCELONA

UN INCENDI DESTREUEIX EL PALAU DE CRISTALL DE LONDRES

Londres, 30.— Al famós Palau de Cristall s'ha declarat un formidable incendi. A última hora d'aquesta tarda s'ha descobert que s'havia canyut foc a l'edifici. Més tard, el barri de Sydenham i una gran part del sud-oest de Londres estan il·luminats per la gran foguera. A una distància de diversos quilòmetres se sent l'estrèpit dels vidres en esclatar a conseqüència de la gran pressió produïda per l'atmosfera a l'interior de l'edifici sinistrat.

Poca estona després de declarar-se l'incendi, la flamarada s'aixecava a uns 150 metres d'altura. Les espurnes orgolides del gran braser cauen a uns tres quilòmetres de distància.

Tots els carrers pròxims al Palau de Cristall estan envaïts per una imponent multitud de curiosos, continguts per un veritable exèrcit de "policemen".

La resplandor roja de les flames s'alça des del centre de Londres, o sigui a uns dotze quilòmetres del lloc del sinistre.

L'INCENDI FA ESTRALLS

Londres, 30.— El Palau de Cristall, en tota la seva totalitat, és un immens braser, malgrat els esforços sobrehumans de totes les brigades de bombers de Londres, que disposen d'unes 70 bombes de gran potència.

L'incendi s'ha propagat a les dues torres de l'edifici, una de les quals s'ha ensorrat amb un espantós terratrèmol. L'altra torre amenaça ensorrar-se també, d'un moment a l'altre, i es tem que les runes bloquegin la línia ferroviària.

La part central de l'edifici es encarrantant poc a poc. En declarar-se l'incendi, estaven assajant a la gran sala, uns 100 músics, els quals per casualitat han pogut salvar-se.

A la terrassa del Parlament de Londres, els diputats contemplen el magnífic espectacle.

Telefonen de Brighton, a 80 quilòmetres de la capital, que des d'allà es veu la resplandor de l'incendi.

ES POT DIR QUE NO EN QUEDARÀ RES

Londres, 30.— A les onze de la nit, les flames continuen devorant els carrers recintes del Palau de Cristall que encara quedaven sencers. Els bombers creuen que podrà salvar-se una de les dues torres.

Centenars de famílies que habitaven les cases pròximes al Palau de Cristall han hagut d'evacuar ràpidament llurs domicilis.

UN PILOT DE RUNES

Londres, 30.— A dos quarts de dotze de la nit, el Palau de Cristall és un enorme munt de runes, del que surten encara grans flamarades. Els bombers, alguns dels quals han resultat ferits, continuen tirant torrents d'aigua sobre l'immens braser. Malgrat que no hi hagi perill ja per a les cases pròximes, els parcs de bombers encara hauran de treballar diverses hores.

HISTORIA DE L'EDIFICI SINISTRAT

Londres, 30.— El Palau de Cristall fou construït originàriament a Hyde Park, amb motiu de l'Exposició del 1851 i reconstruït després en un pujol situat al sud-oest de Londres.

Aquests darrers temps, el Palau de Cristall havia perdut una part de la seva importància, però mai no estat totalment oblidat pels londinencs, i molt menys pels infants de la capital, que servia de sala d'exposicions i de centre d'atraccions. Era un dels edificis més monumentals de Londres.

DELS ESCRITS PUBLICATS A L'AUTONOMISTA EN SON RESPONSABLES LLURS AUTORS

LLEGIU SEMPRE

L'AUTONOMISTA

madrileny el conseller d'Indústries de Guerra, Amor Nuno, de la C. N. T. Comença saludant tots els treballadors de la ciutat i dels fronts de combat.

Ressaltà la responsabilitat que han assumit en aquestes hores els que componen la Junta de Defensa.

Referint-se a la marxa de les operacions digué que l'enemic està molt crebantat i comença a desplaçar homes i elements; però això no ens ha de servir per a dormir-nos als parapets. L'enemic retira homes i material d'un sector per a portar-los a un altre. Primer féu un tanteig per la Ciutat Universitària i després féu marxa enrera per a apretar per una altra zona. Però els que a pit descobert triomfaren pel juliol estan a tots sectors que defensen Madrid.

Frncaco, que creia indefens Madrid, haurà vist com era de gran la seva equivocació, perquè a manc ade tecnicisme, tenim ideals a defensar.

Afirma que s'imposa la unitat de comandament i tots hem de combatre units amb aquella unió que ens féu creditors durant les jornades del juliol a les victòries de la caserna de la Munyanya, d'Alcalá d'Henares i Guadalajara.

Les nostres forces tenen material. Material que hem arrebassat a l'enemic perquè no ha sabut defensar-lo; i nosaltres, hem de confessar-ho, també hem perdut material, però l'enemic per emportar-se'n un fusell ha hagut de matar l'home que el manejava.

ELS AVANTATGES DE NO SOTMETRE'S MAI

Madrid, 1. — El cronista de "Claridad" escriu:

L'enemic pogué agafar presoner un capità d'una unitat de milícies populars. Els legionaris desarmaren el nostre camarada i intentaren matar-lo. El nostre company no va perdre la serenitat. Sabia que es jugava de tota manera la vida, i quan les forces mercenàries es dirigiren als que composaven la seva companyia i els comminare a lliurar-se, l'oficial antifeixista donà l'ordre de foc contra ells. La fortuna l'acompanyà, car els seus milicians pogueren matar els legionaris i salvaren la vida de llur cap.

PROTESTA DELS INTELLECTUALS NORD-AMERICANS PEL BOMBARDEIG DE MADRID

València, 1. — A la Presidència del Consell de ministres s'ha rebut un telegrama signat per 41 intel·lectuals nord-americans de prestigi internacional, que diu així:

"Como americanos representativos, expresamos nuestra sensación de horror por los bombardeos de Madrid por militares rebeldes, tratando de abatir su gobierno democrático legal y expresamos a V. la ferviente esperanza de que la rebelión fascista será suprimida y triunfará la causa de la democracia ay del gobierno de orden. Usted tiene la adhesión sincera de millones de americanos que miran a España como frente de lucha contra la agresión fascista."

L'ESTAT DE SALUT DEL PRESIDENT DE CATALUNYA

Barcelona, 1. (2 tarda). — S'han interessat per l'estat de salut del President de la Generalitat senyor Companys, el coronel Bosch, l'alcalde de Badalona Enric Xifre, Brauli Solsona, el Director de L'AUTONOMISTA de Girona Darius Rahola, Jaume Simó Bofarull, Ventosa i Roig, alcalde de Barcelona Pi i Sunyer, una comissió d'aviadors civils del Prat, Cònsol de la República d'Honduras i altres ciutadans.

COMUNICAT OFICIAL DEL CORONEL SANDINO FACILITAT AQUEST MATI

Barcelona, 1. (2 tarda). — SECTOR D'OSCA.— En els reconeixements ofensius realitzats a la zona de Benasque han sostingut un breu combat les nostres patrulles que han fet fugir a les dels facciosos.

SECTOR DE BUJARALOEZ I CASP.— S'ha sostingut lleuger tiroteig amb les línies de les avançades enemigues seguint el pla de pressió continuament impedit tot els seus moviments de reforç i proveïment.

SECTOR D'ALCANYIÇ.— Davant un atac a les nostres posicions de Fuenferrada ha estat rebutjat violentament pel nostre foc de metralladora. Els facciosos han deixat damunt el camp nombroses baixes vistes que no han pogut retirar.

MADRID

SERAN PORTATS A FRANÇA ELS NENS MADRILENYS?

València, 1. — La Subsecretaria de Sanitat i Assistència Social ha fet pública aquesta nota:

"Llevant, amb generós impuls, ha aollit amorosament als nens evacuats de Madrid. Però la seguretat que els hi brindava sembla que perill, degut a l'amenaça d'atac aeri de l'exèrcit feixista, que impotent per avançar en desesperats cops de cua bombardeja ciutats, solament amb el cruel desig de causar víctimes innocents.

Assistència Socials, conscient de les seves obligacions, pensa amb serenitat aquest perill, quina realització ocasionaria víctimes entre els nens refugiats que tant desvetlladament cuida, i entre aquesta possible contingència, estudia el generós oferiment del poble francès, d'exoplugar a les seves templades terres del Migdia, a cinquanta mil nens espanyols.

Epoca de realitats aconsellen posar a la pràctica quant abans l'acceptació d'aquest oferiment, sense que això sigui semblar alarma, sinó buscar tranquil·litat als nens que deuen viure a llients a tota inquietud guerrera."

EL CONSELLER D'INDUSTRIES DE GUERRA AL POBLE DE MADRID

"PER A EMPORTAR-SE UN FUSSELL NOSTRE, L'ENEMIC HA HAGUT DE MATAR L'HOME QUE L'EMPUNYAVA

Madrid, 1. — Des del micròfon d'Unió Ràdio dirigí la paraula al poble

J. LLOBET
METGE
EX-AGREGAT DE L'HOSPITAL DE PARIS

Gorja, Nas i Orelles

CONSULTA:
11 a 1 matí
i 4 a 6 tarda

LORENZANA, 30 pral
TELEFON, 391

CONSULTORI MÈDIC-QUIRÚRGIC

ELISEU JUBERT i JOAQUIM JUBERT

(malalties de les criatures, (malalties de la pell - cirurgia infantil) - cirurgia dels ossos i articulacions - fractures) - medicina interna).

GABINET DE RAIGS X.

RAIGS X TRANSPORTABLES A DOMICILI.

Plaça de la República, 7 prals. - Telèfon, 205
GIRONA

SEMBLA QUE FRANCO ESTIGUES A LA CASA DE CAMP, PERÒ EN VISTA DE L'EXIT...

Madrid, 1. — Mauro Bajaterra diu a "C. N. T.":

"Nuestro telégrafo de "Cuerda" està d'acord amb magnífics resultats; pues las contestaciones demuestran que nuestros telegramas hacen efecto en la moral del enemigo, con las notas que les damos y con los periódicos que les enviamos, viéndose la buena voluntad de ellos cuando al caer un telegrama fuera de la trinchera sale a recogerlo uno sin armas, y ni ellos ni nosotros tiramos.

Se repite el caso de la Gran Guerra en que los enemigos se entendían por la lengua universal Esperanto, que tanto valió para desmoralizar a las fuerzas alemanas hasta revolucionarias, hecho que terminó con la contienda.

A nadie parece preocupar, agrega, la labor que realizan los ferroviarios en el Norte y Mediodía con sus trenes blindados. Lo que hacen en los sectores de Madrid con su tren blindado madrilenyo, es una continuación de la ya larga lista de zurras infingidas a los fascistas. Cuando atacan por la Casa de Campo las bandas de "zancudos", en cuanto notan la presencia del tren que avanza silencioso y terrible, levantan el vuelo hasta perderse de vista.

En un chalet de los muchos que hay en la Casa de Campo, a locuparlo nuestras fuerzas, entre otras cosas encontraron: una guerrera, que por su medida pequenya dicen que es del traïdor Franco; un fajín de general, cajas de tabaco de Canarias y una verdadera bodega de vinos selectos y escogidos.

ELS ATACS ALS VAIXELLS REPUBLICANS

València, 1. — Al ministeri de Marina i Aire han facilitat aquesta nit la següent nota oficiosa:

"En respuesta a la nota de este ministerio relativo a la agresión que algunos submarinos realizaron a cruceros de nuestra escuadra, a la entrada del puerto de Cartagena el 22 de noviembre, los elementos directivos de los facciosos han dado dos versiones contradictorias. En una de ellas, que ha transmitido por radio un general desde Sevilla, se reconoce que los submarinos autores del ataque son extranjeros, pero que habiéndose incorporado a las fuerzas navales rebeldes, pueden ya por este simple hecho consi-

derarse espanyoles. Frente a esta versión, el jefe de las fuerzas navales facciosas, ha dado otra muy distinta asegurando que los submarinos autores de la agresión, son espanyoles, porque habiendo pertenecido a nuestra flota han desertado o han sido capturados. Est afirmación carece en absoluto de fundamento. Para demostrar la inexactitud de las consideraciones hechas por el ministerio de Marina a la opinión pública en cuanto a dicho ataque se refiere, habría una prueba muy facil, y es la de exhibir ante autoridades consulares o representantes de prensa extranjera los submarinos que según este jefe faccioso han sido o son espanyoles, pero prueba tan fácil no podrá ver realizada."

Última hora de Madrid

L'ASSASSINA AVIACIO FEIXISTA

Alacant, 1. (5 tarda). — L'anterior dissabte l'aviació evolucionà damunt la capital bombardejant-la inteuament. El bombardeig durà fins a les quatre de la matinada. La població suportà amb entesa el bombardeig. A tots els llocs sinistrats el poble secundà la tasca de les autoritats comportant-se magníficament.

El diumenge per la tarda arribà a Alacant el ministre d'Obres Públiques senyor Just el qual visità els llocs més sinistrats. — Febus.

RIFA NACIONAL

València, 1. (5 tarda). — En el sorteig verificat aquest mati de la Loteria Nacional, han resultat premiats els números següents:

Primer premi, Núm. 38.607. Cartageña.
Primer premi, núm. 38.607. Cartageña.

Segon premi, núm. 9.197. Barcelona.
Tercer premi, núm. 30573. Madrid.
Quart premi, núm. 24.473. Madrid. — Febus.

IMPORTANTES DISPOSICIONS DE LA GACETA

València, 1. (5 tarda). — La Gaceta de la República publica una disposició de Marina i Aire creant l'esquadra per a dipòsit d'avions afecta al parc de l'aeròdrom de Los Alcáceres i que estarà sota el comandament del capità Ricard Montero.

Publica també una altra disposició ordnant que l'Escola d'Hidros de l'Aviació Militar a Barcelona sigui traslladada a la base naval de San Javier i nomenant cap de la mateix Joan J. Arnayo Alvarer. — Febus.

ULTIMA HORA

Madrid, 1. (5'30 tarde). — Los aviones fascistas han hecho varias visitas a las tropas leales en la parte alta de la Moncloa, pero sus proyectiles no han causado daño a nustos combatientes. Seguidamente la aviación facciosa ha volado hacia las posiciones de segunda línea dejando caer algunas bombas en el pueblo y estación de Pozuelo. En este mismo sector de Pozuelo los facciosos han tratado de apoderarse de nuestras trincheras al amparo del bombardeo aéreo pero nuestras fuerzas han rechazado el ataque con valentía y dureza. Por la parte de las Pozas se mantiene combate por el flanco izquierdo. La acción continúa a estas horas. En nuestra posición de Villaverde escasa actividad. Una patrulla leal se ha apoderado de un acasa después de haber desalojado de ella al enemigo.

València, 1. (5'30 tarde). — Se han reunido las Cortes de la República. Han pronunciado discursos Martínez Barrios y Largo Caballero.

L'Autonomista
ES TROBA A LA VENDA A LA
LLIBRERIA GARBI
DE LA RAMBLA DE LA LLIBERTAT

TOTS ELS VESPRES EL PUBLIC
POT ADQUIRIR

L'Autonomista
a la
LLIBRERIA GARBI

Disciplina i organització

Per considerar-lo d'interès, reproduïm de PAGESIA el següent article:

Dintre de pocs dies es posarà en pràctica tot el que disposa el Decret que fa obligatòria la sindicació dels conreadors de la terra. Virtualment les entitats sindicals agrícoles avantguardistes ja estan donant compliment a aquest Decret i al Reglament promulgat per a la seva aplicació.

Aquesta actitud és confortadora, per quant es perfila que la legislació agrícola revolucionària comptarà amb el suport de tots els treballadors de la terra, els quals han sabut veure i han pogut reconèixer que ha quedat obert el camí de la seva llibertat i de la seva independència.

Paral·lelament a la bona predisposició de les masses camperoles, s'ha pogut comprovar, també, que en la Conselleria d'Agricultura no hi han tan sols uns homes preocupats amb la falera de traslladar ordres, decrets i lleis al Diari Oficial, sinó que amb fets ens han demostrat que les seves tasques van encaminades a ajudar al pagès amb tots els mitjans amb què es compta en les presents circumstàncies.

Ja hi han importants comarques agrícoles que poden fer les seves típiques sembrades amb l'ajut del crèdit oficial, crèdit que avui sembla protegir solament al treballador de la terra, però que en moments de les abundants collites es podrà demostrar que era el punt bàsic del benestar del país en puguem-se proveir al poble dels aliments que són necessaris.

Tenim, doncs, lleis que ens garanteixen la nostra llibertat i la nostra independència i concessions que ens han permès assegurar el treball intensiu en les nostres terres.

I és amb aquesta responsabilitat i amb aquests drets, que hem de pensar —companys pagesos— amb els nostres deures.

Quins són els nostres deures?

Poques dificultats tindrem per definir-los i perquè tots voslatres ens puguem comprendre. Hem de fer tots un bon ús de la confiança il·limitada que ens ha estat atorgada. Hem de respondre amb la perfecció de l'organització sindical que, com a punt bàsic, compta amb la disciplina de tots els pagesos. Hem de foragitar de dintre nostre el sentit individualista i donar al Sindicat Agrícola, a la Comarcal i a la Central, tota la força i tota la confiança.

Les consignes de les entitats sindicals agrícoles han d'ésser per nosaltres les consignes sagrades que hem de complir. Un compromís contret per la

direcció, és el compromís de tots els pagesos de Catalunya. Per això hem d'estar disposats a acudir a la primera crida de la direcció, ajudant a formalitzar totes les operacions i a donar facilitats per al bon resultat de totes les realitzacions.

El deure de l'individu és treballar intensament les terres per a fer-les produir molt i bé. És acudir al Sindicat constantment i estar amatents per a complir totes les ordres i totes les deures disposats per l'entitat.

En resum: disciplina absoluta per a

lograr una organització eficaç i una unió plena que signifiqui per al poble i per als estaments oficials la garantia que en tot moment ens puguem exigir davant de les llibertats i independència que no ens han regatejat.

Avui, el pagès, el camperol, el treballador de la terra, no pot pas criticar al Govern en el sentit de què des del seu lloc ens vulgui lligar de braços o ens vulgui esclavitzar.

Tenim la llibertat, tenim la independència, que és com dir que ho tenim tot.

Cal que ens fem dignes de tot el que ens ha concedit la revolució, que avui ja la estimem i la defensem com el que més la pugui estimar i sentir.

La «Missió Històrica» de Castella

La descoberta del Nou Món va servir d'una manera decisiva, per aixampar la base de l'esperit absolutista de Castella. El que no passava d'ésser una ocupació colonitzadora, de domini i no pas de civilització, va ésser elevat a la categoria de missió històrica de cultura. Castella fou l'instrument d'aquesta gesta, però l'Església era la inspiradora. Va ésser l'Església qui va donar contingut més o menys espiritual al lladrocini que va seguir a la descoberta del nou món. La vida dels Inkas, els Mayes, els Asteques, va conèixer el punyal i la creu tot d'una peça per dir-ho amb una frase de nostre Guimerà.

D'aquest axioma s'ha nodrit la concepció de l'esperit hegemònic, que ha exercit damunt de la vida del país, el centralisme imposat per Castella.

El governar Espanya era una "missió de Castella", i l'Església ha servit amb una fidelitat absoluta que no s'ha trencat mai, aquesta mena de ciri-trencat pel qual han tingut el poble ibèric sota el domini d'un centralisme parè-pedaç prou gran per amagar l'esperit reaccionari a ultrança que l'inspirava.

Diem de seguida, però, que el poble castellà no tenia res que veure amb tot això.

Castella ha estat Espanya perquè no li varen faltar mitjans per imposar els seus privilegis.

Es aquesta la base del "patrioterisme" espanyol, decadent i lamentable que als nostres dies, exactament encara, defensen la mateixa espasa i la mateixa creu. I sobre el patrimoni espiritual dels pobles ibèrics, han caigut amb el mateix esperit de cobdícia i de lladrocini.

Però assistim a la fi d'aquesta "mis-

sió històrica de Castella" perquè s'han acabat tots els privilegis damunt del poble. I la veu del poble castellà és d'una manera clara, la mateixa veu que la de tots els pobles d'Espanya.

Hem acabat el mite de la "missió històrica", com hem acabat amb el mite d'"Espanya".

Sota la carcassa buida d'un estat de privilegi, avui, vibren en l'aire cançons de llibertat de tots els pobles lliures de la península. Catalunya, Euzkadi, Aragó, València, com demà Galícia, Castella, uneixen la seva veu en defensa de la llibertat i el seu esforç per a afirmar-la. És la veu autèntica del poble que no vol altre destí que el bé de la col·lectivitat, i que damunt d'una concepció de privilegi, damunt d'una realització reaccionària de colonització, vestida amb els orífames de sentiments mutilats per tots els egosimes de casta, hi basteix l'autèntica concepció de la llibertat humana.

Castella mor... Visca Castella!

— Es ven una estufa-cuina i una cuina econòmica.

Raó: Progrés, 4, 2on, 2a.

—Véndese coche para niños, usado, a precio de ganga, razón: Lorenzana, 19, pral.

Diari d'un Milicià Empordanés

Del front de l'Aragó per terres conegudes

El fet que ens proposem relatar no és propi ni objecte de cap excursió d'un simple espectador excursionista, sinó d'una obra informativa en virtut d'una missió especial recomenada per qui deu i pot.

Són les nou del matí del dia 25 quan l'auto es para en aquesta Comissaria per a una excursió d'informació del que passa en el front d'aquest sector. Un oficial d'aviació, el responsable de guerra de "Trebball" i el cronista, pugem amb destí determinat a l'objecte de comprovar les informacions de guerra ja publicades i de la moral dels nostres abnegats milicians que lluiten enmig de tots els elements que més perjudiquen la salut i la moral combativa, però, segons hom ha constatat, no hi han elements que hi valguin ja que tots, absolutament tots lluiten per l'ideal més sublim, magnífic i humanitari com és l'alliberació de l'esclavatge, l'amor entre els homes i la justícia social. No hem vist ni un sol cas de defalliment ni una sola queixa: havem notat la més perfecta disciplina i el coratge més pregon per a vèncer a la canalla més indecent, composta també, per la gent més inhumana i perversa: els feixistes. Tot el front del nostre sector està assegurat. No passaran!, ans el contrari, fugen covardament quan se'ls embesteix. Així són els qui lluiten amb un prejudici determinat, solament per a la defensa d'una causa que només la senten els que fins avui havien viscut en un règim de privilegi.

Se'ns fa fosc pel camí i a cada cruïlla hem de preguntar pel camí on ens dirigim. Estem tan escarmentats a agafar un camí per altre que sempre hom va escamat a no presentar-nos en terreny enemic car no seria la primera vegada. L'automòbil va devorant quilòmetres i per la via de Hijar arribem ací enfangats fins al coll. Sense novetat.

A les onze del matí vàrem arribar a Blesa. En aquesta població de més de mil dos-cents habitants hom hi va estar destacat més d'un mes i com és de suposar les simpaties d'aquells veïns són grans vers el qui escriu aquest re-

portatge. Baixem de l'auto i espectació general. —"Pero si es el abuelo" —"Cà, si el abuelo y todos sus compañeros fueron muertos en la acción de..." "les digo a ustedes que es el abuelo". Gent i més gent curiosa que volia constatar si hom era o no el "abuelo". —"Sí, soy el mismo; y digan a todos vuestros compatriotas que todos los que guarneciamos esta población estamos gozando de perfecta salud. Que hemos sostenido, infinidad de hechos de armas y que la suerte nos ha deparado de toda clase de contrariedades y por consiguiente todos estamos vivos. Ahora que también hemos sufrido todas las consecuencias de la campaña." Abraçades i encaixades i a recórrer la població s'ha dit. L'un preguntant-me per fulano, uno noies pels joves bisbalencs. "Qué se han hecho de ellos?" —"Muy bien y todos piensan mucho en vosotras."

I ja tinc el tio Benito, el tio Pepe, el tio Mateo i demés tios amics meus. —"Qué abuelo, entre usted que mi mujer le quiere abrazar! Semblava un d'aquells personatges que hom els devia vasallatge, però, que allò solament era una demostració d'amistat. Res, tot un verdader homenatge, i més encara perquè ells es creien que tant ja com els bisbalencs érem morts.

I quan ens disposàvem anar a dinar el tio Pepe tan si com no em fa anar a llur casa a l'objecte de tomar media tagica, i aprofito aquesta avinentesa per a celebrar una entrevista.

—"Quiere decirme amigo Pepe la impresión que le causó al verse libre de fascistas y sobre las consecuencias que su predominio habría causado en estos pueblos el que ellos se hubiesen entronizado en él?"

—Mire usted abuelo. Solamente le diré, porque yo no tengo una instrucción como otros, que mi única alegría ha sido la siguiente: Yo como usted sabe soy propietario y no tengo necesidad de ser extremista, por consiguiente mi mayor alegría fué la desaparición de todos los señoritos que tenían más depravación que estas gentes crápulas de origen crónico; que no dejaban trabajar sus tierras con el único objeto de predominar en el pueblo como señores feudales. También tuvimos una satisfacción inmensa de la desaparición del cura párroco que era una rémora para el pueblo y una vergüenza para las buenas costumbres y moralidad pública, y además porque junto con el médico, veterinario, boticario y juez municipal, era el principal alcahuete para no dejar vivir en paz a los pacíficos y a la vez liberales vecinos de Blesa. Y por último también mi satisfacción es grande por la desaparición de todo el ornamento de la iglesia que, desaparecido esto ha desaparecido todo lo que contradice a la moral. No me pregunte más, abuelo, y haremos media tagica otra vez."

L'amic Pepe s'explicava d'una forma que fins hi hagué moments que llur exaltació no haguera contingut la seva serenitat.

Ens en anem a dinar a la Posada del Agua i després seguim la ruta indicada.

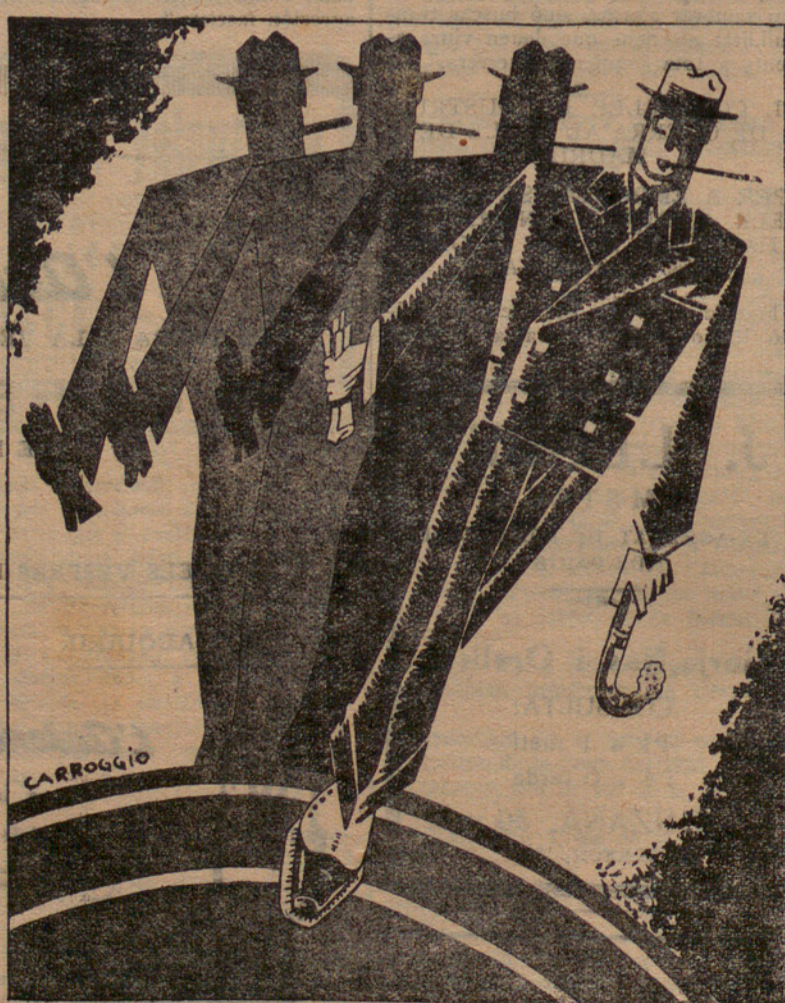
GUSTAU MAMERTO

Bosch Masgrau J. M.
METGE
TISIÓLEG DE L'HOSPITAL DE LES
COMARQUES GIRONINES
MEDICINA GENERAL
MALALTIES DEL TORÇ
I PULMONS.
CONSULTA:
P'la i del matí de 4 a 6 de la tarda.
Plaça de l'Oli, 2, pral. — GIRONA.
TELÈFON, 251

M.ª Esperança Vilagran Quintana
Professora de Piano
S'ofereix per a donar lliçons a casa i a domicili.
Nord, 10, 2.ª 2.ª - GIRONA

HIVERN...

VEGI VD. L'EXTENS I VARIATS ASSORTITS EN GENERES PER A LA PRESENT TEMPORADA TRAJOS I ABRICS D'IMMILLORABLE QUALITAT. SEMPRE EL MES NOU. — ELS MILLORS PREUS

SASTRERIA QUINTANA
PLAÇA de les CASTANYES

VINS SELECTES Conca del Gayà

PROVEU-LOS I ELS ADOPTAREU
Celler Cooperatiu del Sindicat
Agrícola de Vilarradona

DIPÓSIT EXCLUSIU:

COLMADO CANADELL

Sols és llegítim el que porta el precinte amb el seu escut.
COMPTA AMB LES IMITACIONS.

CAMARADAS:

A beneficio de las Milicias Populares que en defensa de las libertades del pueblo combaten en el frente de batalla contra el fascio imperialista, cedemos, a partir de hoy, el 50 por 100 de lo que produzca la venta de las siguientes obras, originales del popular Juan Garcia Morales, el cura del pueblo que tan brillantes campañas viene realizando en las columnas de «Heraldo de Madrid» contra el fascismo y en favor de los humildes:

HIPOCRITAS, FARSANTES, FARISEOS	Ptas. 1'50
TRES AÑOS DE LUCHA	> 2'00
EL CRISTO ROJO	> 3'00
ATISBOS	> 3'00

ANTIFASCISTAS, comprad estas obras y no solamente con ello contribuiréis a beneficio de las Milicias sinó que os haréis con obras de positivo valor y actualidad.

Punto de venta:

CENTRO DE SUSCRIPCIONES DE VICENTE Y RICARDO CAMPS
Anselmo Clavé, 20, (bajos). — GIRONA